

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 689/2025-6

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla a sudcov Ivana Fiačana a Martina Vernarského (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], narodeného [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], proti uzneseniu Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 2Tos/62/2025 z 20. augusta 2025 takto

r o z h o d o l :

1. Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a**.
2. Žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu **n e v y h o v u j e**.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 21. októbra 2025 domáha vyslovenia porušenia svojich základných práv podľa čl. 17 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), čl. 5 ods. 1 a 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 6 ods. 1 dohovoru, čl. 8 ods. 2 a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a čl. 47 ods. 3 ústavy uznesením krajského súdu sp. zn. 2Tos/62/2025 z 20. augusta 2025. Navrhuje napadnuté uznesenie zrušiť, vec vrátiť krajskému súdu na ďalšie konanie a ustanoviť mu právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom.

II.

Skutkové východiská a argumentácia sťažovateľa

2. Sťažovateľ bol rozsudkom Okresného súdu Trenčín sp. zn. 3T/67/2021 z 13. januára 2022 v spojení s uznesením krajského súdu sp. zn. 2To/23/2022 z 31. marca 2022 uznaný vinným zo spáchania obzvlášť závažného zločinu nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c), d) a ods. 2 písm. a) a c) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. b) a j) Trestného zákona.

3. Uznesením okresného súdu sp. zn. 7Nt/73/2024 z 13. marca 2025 bol podľa § 399 ods. 2 Trestného poriadku zamietnutý návrh sťažovateľa na povolenie obnovy konania v uvedenej trestnej veci. Proti tomuto uzneseniu podal sťažovateľ sťažnosť, o ktorej rozhodol krajský súd napadnutým uznesením tak, že ju podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku zamietol ako nedôvodnú.

4. Krajský súd v napadnutom uznesení zdôraznil, že pokiaľ sťažovateľ poukazoval na to, že došlo k nezákonnému spôsobu realizácie osobnej prehliadky a k nevykonaniu dôkazov s tým spojených, okresný súd dospel k správne mu záveru, že takéto dôkazy vo svojej podstate nie sú nové, keďže v pôvodnom konaní ich súd prvého stupňa odmietol vykonať. Napokon ani poukazovanie sťažovateľa na rozpory vo výpovediach svedkov nepredstavujú novú, skôr neznámu skutočnosť alebo dôkaz, pretože sú zistiteľné zo spisového materiálu pôvodnej veci.

5. Pokiaľ ide o skutočnosti, ktoré podľa návrhu sťažovateľa majú odôvodňovať povolenie obnovy konania s poukazom na § 394 ods. 5 Trestného poriadku, ako napr. zápisnica o výsluchu príslušníka polície, svedka ██████, zo 17. marca 2021, krajský súd uviedol, že podmienkou obnovy konania z tohto dôvodu je, že policajt, prokurátor, sudca alebo prísediaci bol právoplatne uznaný za vinného zo spáchania trestného činu, ktorého sa dopustil v súvislosti s porušením svojej povinnosti v pôvodnom konaní, čo však nebolo preukázané vo vzťahu k prejednávanej veci sťažovateľa.

6. Vo vzťahu k ďalším sťažovateľom tvrdným dôvodom obnovy konania krajský súd poukázal na závery okresného súdu, že nejde o nové skutočnosti, ktoré by predtým neboli známe (z obsahu spisového materiálu). Obdobným spôsobom posúdil krajský súd v sťažnosti sťažovateľa opakované či doplnené dôvody oproti návrhu na povolenie obnovy konania, ktoré takisto nemožno považovať za nové skutočnosti alebo dôkazy skôr neznáme, ktoré by odôvodňovali obnovu konania. V prípade záznamu komunikácie medzi príslušníkmi polície pritom nejde o totožný dôvod obnovy, s ktorým sa už právoplatne vysporiadali súdy konajúce o skoršom návrhu sťažovateľa na povolenie obnovy konania (sp. zn. 6Nt/224/2023).

7. Sťažovateľ tak vo svojom návrhu neuviedol žiadne nové skutočnosti alebo dôkazy súdu skôr neznáme, ktoré by mohli same osebe alebo v spojení so skutočnosťami už skôr známymi odôvodniť iné rozhodnutie o jeho vine alebo vzhľadom na ktoré by pôvodne uložený trest bol v zrejmom nepomere k závažnosti činu alebo pomerom páchatel'a alebo uložený druh trestu by bol v zrejmom rozpore s účelom trestu, čím aj podľa názoru krajského súdu neboli splnené podmienky predpokladané v ustanovení § 394 ods. 1 Trestného poriadku na povolenie obnovy konania.

8. Sťažovateľ prezentuje v ústavnej sťažnosti svoju laickú argumentáciu, v ktorej namieta, že v jeho veci ide zo strany súdov o snahu za každú cenu ospravedlniť zjavnú nezákonnosť v postupe policajtov a nevierohodnosť ich výpovedí, pričom odmietanie dôkazu preukazujúceho nepravdivosť ich tvrdení je porušením práva podľa čl. 47 ods. 3 ústavy, pretože v konaní nebola umožnená rovnosť zbraní. Namieta nezákonnosť vykonanej prehliadky vozidla, ako aj nepravdivé tvrdenia svedkov a o listinách spísaných policajtmi v rozpore so skutočnosťou, čo malo viesť k nezákonnému vzneseniu obvinenia a následne k nezákonnému rozhodnutiu o vine a treste.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

9. Ústavný súd akcentuje, že podľa konštantnej judikatúry nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je oprávnený preskúmať a posudzovať ani právne názory všeobecného súdu, ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Posúdenie vecí všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. O arbitrárnosti (svojvôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (m. m. napr. III. ÚS 122/2021, III. ÚS 100/2022).

10. Podľa § 394 ods. 1 Trestného poriadku obnova konania, ktoré sa skončilo právoplatným rozsudkom alebo právoplatným trestným rozkazom, sa povolí, ak vyjdú najavo skutočnosti alebo dôkazy súdu skôr neznáme, ktoré by mohli same osebe alebo v spojení so skutočnosťami a dôkazmi už skôr známymi odôvodniť iné rozhodnutie o vine alebo vzhľadom na ktoré by pôvodne uložený trest bol v zrejmom nepomere k závažnosti činu alebo k pomerom páchatel'a, alebo uložený druh trestu by bol v zrejmom rozpore s účelom trestu, alebo vzhľadom na ktoré upustenie od potrestania alebo upustenie od uloženia súhrnného trestu by bolo v zrejmom nepomere k závažnosti činu alebo k pomerom páchatel'a, alebo by bolo v zrejmom rozpore s účelom trestu.

11. Pokiaľ ide o sťažovateľove tvrdenia smerujúce k pochybnostiam o výsledkoch pôvodného konania, v danom prípade ide o úsilie smerujúce k prehodnoteniu záverov pôvodného súdneho procesu, ktorý mal podľa subjektívneho názoru sťažovateľ'a prebehnúť nezákonne. Ako vyplýva z ústavnej sťažnosti, prostredníctvom týchto tvrdení sa majú preukazovať deficity existujúce už skôr, teda tie, ktoré neboli rozptýlené v pôvodnom trestnom konaní. Účelom obnovy konania však ani podľa ustálenej praxe ústavného súdu (m. m. napr. III. ÚS 299/2024) nie je revízia záverov pôvodného konania. Obnova konania nemá slúžiť na verifikáciu otázok, na ktoré bolo možné nachádzať odpovede vykonaním, preverením a vyhodnotením dôkazov existujúcich v pôvodnom konaní tak, ako to bolo v sťažovateľ'ovom prípade. Inak povedané, v konaní o návrhu na povolenie obnovy konania všeobecný súd nepreskúmava zákonnosť pôvodného rozhodnutia, ale iba preskúmava, či existujú nové skutočnosti alebo dôkazy súdu skôr neznáme, ktoré by mohli same osebe alebo v spojení so skutočnosťami a dôkazmi už skôr známymi odôvodniť iné rozhodnutie v otázke viny alebo trestu. Preto sťažnostnej argumentácii nebolo možné priznať pozitívnu ústavno-právnu relevantnosť.

12. Krajský súd navyše správne dodal, že v konaní o povolení obnovy konania konajúce súdy nemajú oprávnenie preskúmať zákonnosť procesného postupu v pôvodnom konaní a ani inak sa vysporiadať s otázkami právneho charakteru, čo je, naopak, účelom dovolania ako ďalšieho mimoriadneho opravného prostriedku.

13. Ústavný súd uvádza, že závery krajského súdu spĺňajú ústavnoprávne požiadavky súdneho rozhodnutia bez zistenia excesívnych prejavov svojvôle. Všeobecné súdy sa argumentmi sťažovateľa zaoberali v rozsahu, ktorý postačuje na konštatovanie, že sťažovateľ v tomto konaní dostal odpoveď na všetky podstatné dôvodové línie. Výklad a aplikácia príslušných právnych predpisov boli v súlade s ústavno-právnymi imperatívmi, v dôsledku čoho bola zabezpečená spravodlivá ochrana práv sťažovateľa. Za týchto okolností ústavný súd nemá ústavne relevantný dôvod na to, aby prehodnocoval právne závery krajského súdu posúdené v nerozlučnej spojitosti so závermi okresného súdu a tieto následne podroboval ústavnoprávnej korekcii. Argumentácia obsiahnutá v ústavnej sťažnosti predstavuje len ďalší nesúhlas sťažovateľa a spochybňovanie uvádzaných záverov.

14. So zreteľom na uvedené ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti dospel k zisteniu, že napadnuté uznesenie nesignalizuje možnosť porušenia sťažovateľom označených práv, z čoho rezultuje, že dôvodnosť ústavnej sťažnosti nie je potrebné preskúmať po jej prijatí na ďalšie konanie. Podanú ústavnú sťažnosť preto ústavný súd odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov ako zjavne neopodstatnenú.

15. Odmietnutie ústavnej sťažnosti vedie ústavný súd k záveru, že v danom prípade ide zo strany sťažovateľa o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti. Pretože nebol splnený jeden zo zákonných predpokladov ustanovenia právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom, žiadosti sťažovateľa o ustanovenie právneho zástupcu ústavný súd nevyhovел bez toho, aby pokračoval v procese skúmania jeho osobných, majetkových a zárobkových pomerov na účel rozhodovania o jeho žiadosti.

16. Keďže ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa ako celok odmietol, bolo bez právneho významu zaoberať sa jeho ďalšími návrhmi uplatnenými v ústavnej sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 20. novembra 2025

Robert Šorl
predseda senátu